

2. ročník, 1. číslo - říjen 2022

POTRAVINÁŘI SE PODÍVALI DO španělska

Klásek

SPŠPaS

© Střední průmyslová škola potravinářství a služeb Pardubice

ÚVODNÍK

HOLA, HOLA, vítá vás první vydání Klásku v tomto školním roce! Doufáme za celou redakci, že prázdniny jste si se vši vervou užili a nyní jste víceméně připraveni na všelijaké učení, jímž vás naši milí či kyselí učitelé zahrnou. Ani naše redakce to nemá jednoduché, a tak věřte, že si vážíme každého z vás, kdo náš časopis čtete. V tomto čísle najdete naše obvyklé, ale též úplně nové články, třeba o tajuplných místech na naší škole. Nechybí třeba ani vyjádření pana ředitele Zítka o zahájení školního roku a energetické krizi, která ovlivňuje naše poměrně klidné životy. Nebudu vás nadále zdržovat od jistě poutavého čtení nebo vašich oblíbených článků, jen vám popřeji hodně štěstí a pile do nového školního roku 2022/2023.

Šéfredaktorka Klásku, Johana Novotková

Devátého září

navštívila naši školu
pardubická senátorka
Miluše Horšká. Původně
měl dorazit i
ministr zemědělství
Zdeněk Nekula, ale z jeho
navštěvy z organizačních
důvodů sešlo. Paní
senátorka
navštívila pekařskou dílnu
a také mikrobiologickou
laboratoř. Zároveň
přiznala, že je pravidelnou
navštěvnicí naší školní
prodejny, kde je jejím
nejoblíbenějším produktem
maková bábovka.

Na začátku září, přesněji 9. září naši školu navštívila senátorka Miluše Horšká. Paní senátorka navštívila žáky učňovských oborů i maturitních oborů.

Paní Horšká obhájila místo v senátorky za Pardubicko, Přeloučsko a Chlumecko. Tímto ji gratulujeme k znovuzvolení a přejeme hodně štěstí v pokračující politické kariéře. Paní Horšká mimo to, že je senátorka je také ředitelka školy Svitání nedaleko pardubické nemocnice.

Paní Horšká navštívila jednu z našich pekáren a laboratoří kde si povídala se studenty a učiteli, také zavítala i do naší prodejny, kde ji obsloužili naši studenti.

ZPRÁVY ANEB LETEM ŠKOLOU

V září se konaly i podzimní termíny maturitních a závěrečných zkoušek. Maturitní vysvědčení si (konečně) odnesl třeba Radim Pecen, dlouholetý žák naší školy.

Od června do září byli dva naši studenti maturitních oborů, Michal Roleček a Adéla Vodičková, na tříměsíční praktické stáži ve španělské Córdobě. Díky programu Erasmus+ si vyzkoušeli práci v malé rodinné pekárně či v prodejně řetězce zdravé výživy. No a samozřejmě si užili španělské gastronomie, moře a památek.

Langoše, párky a další laskominy jsme prodávali v neděli 25. září ve stánku při krajských dožínkách na Komenského náměstí v centru Pardubic. A prodávali jsme úspěšně - vše se vyprodalo!

V druhé polovině září změřili síly naši sportovci a sportovkyně v konkurenci studentů ostatních středních škol z pardubického okresu. V atletických soutěžích získali chlapci čtvrté a děvčata dokonce krásné třetí místo. V přespolním běhu získala opět naše děvčata o fous lepší umístění než chlapci - holky si přivezly brambory, hoši obsadili páté místo.

Od 3. do 18. října bylo 10 našich žáků a zákyň napříč obory v jihošpanělském Alicante. Jednalo se o praktické stáže v rámci programu Erasmus+. Blíže reportáž naleznete v dalším vydání Klášku, zde přinášíme pouze pár snímků.

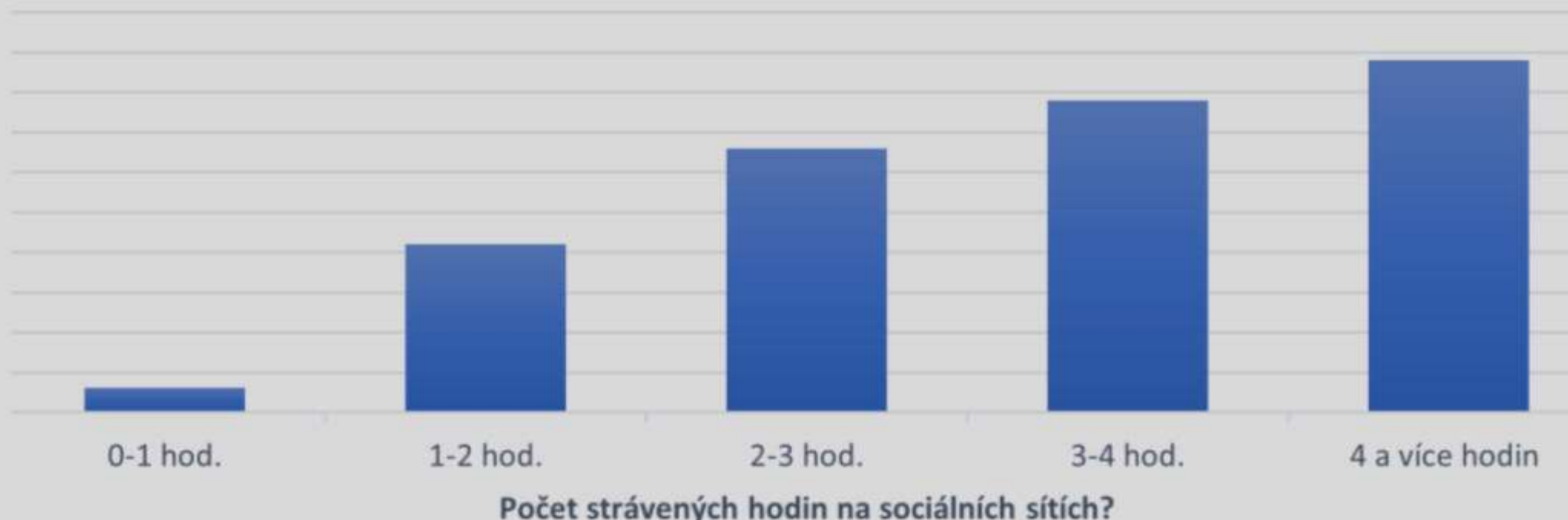
Naši pekaři si připomněli Světový den chleba a pečiva, jenž letos připadl na neděli 16. října.

Pedagogové školy začali podzimní turné po přehlídkách středních škol - naše škola tak měla či bude mít stánek kupříkladu v Rychnově nad Kněžnou, v Jičíně, v Kolině, Trutnově, Svitavách a samozřejmě v Pardubicích, Hradci Králové nebo Chrudimí.

i se ve školním cvičném baru konal opět barmanšský kurz vedený panem Smolným. Pan Smolný je majitelem barmanšské školy a lektor skupiny CBA, uznávaný odborník svého oboru s bohatými zkušenostmi a dovednostmi. Kurz obohatil naše žáky základními barmanšskými dovednostmi, základy zbožíznalství a především přípravou nejoblíbenějších a nejznámějších světových i českých koktejlů. Kurz byl rozvržen do čtyř výukových dnů a byl zakončen písemnou zkouškou. Úspěšní absolventi obdrželi originální certifikát barmanšské školy. Všichni žáci byli úspěšní a odnesli si z kurzu spoustu zajímavých dovedností z oblasti barmanství. Budeme se těšit na jarní termín, tentokrát BARISTICKÉHO kurzu, o kterém se jistě včas dozvíte!

ČTYŘI A VÍCE HODIN NA SOCIÁLNÍCH SÍTÍCH DENNĚ? BĚŽNÉ...

Sociální sítě patří v dnešní době k nedílné součásti našeho života. Ať už jde o Facebook nebo Instagram, každý den přepínáme mezi aplikacemi tam a zpět. Ale uvědomujeme si, jaký vliv na nás mají? Přes 140 žáků naší školy vyplnilo dotazník, na jehož základě vznikl tento článek. Zjistíte v něm, jak jsou na tom vaši spolužáci. Kolik času tráví na sociálních sítích? Jakou sociálních sítí používají nejvíce? Jak to mají s kyberšikanou? A odpovědi na další podobné otázky.

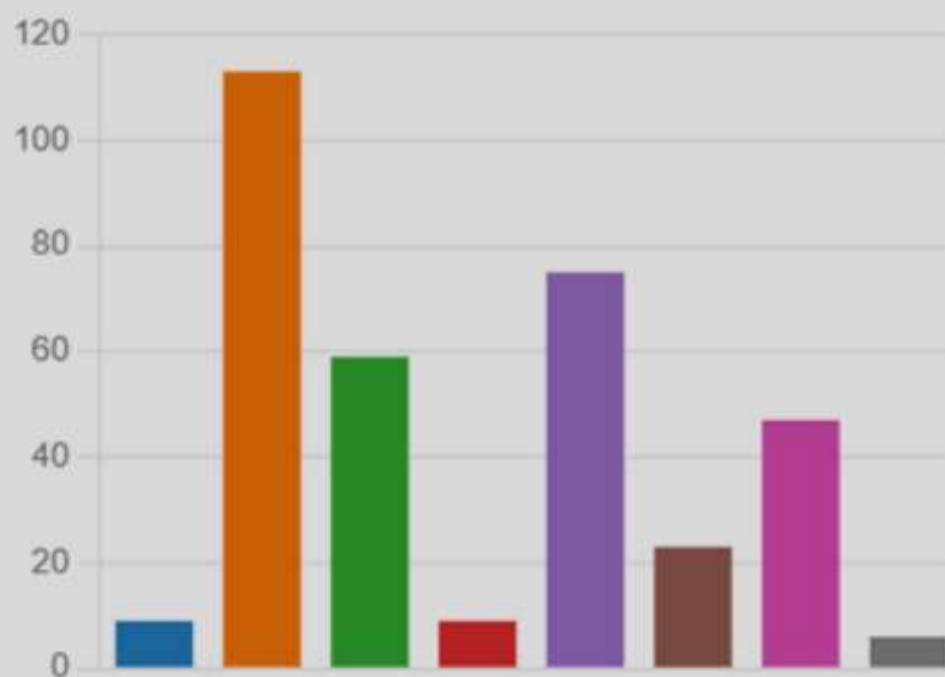
Jak jsem již uvedla, valná většina z nás tráví několik hodin na sociálních sítích. Musíme uznat, že sociální sítě jsou velkým pomocníkem v komunikaci s naším okolím. Mnoho lidí je používá i jako zdroj zpráv, ale bohužel tu máme i ty negativní věci. Jedná se o kyberšikanu, ke které se dostaneme později, závislost na sociálních sítích, zneužití osobních informací a podobně.

Trávení více času na sociálních sítích ovlivňuje naše zdraví, ať už je to psychické nebo fyzické.

Naše fyzické zdraví trpí tím, že při používání soc. sítí většinou sedíme nebo ležeme. Tím pádem se méně hýbeme a vystavujeme se většímu riziku kardiovaskulárních onemocnění. Z hlediska psychického zdraví můžeme začít trpět depresemi, úzkostnými stavy. Začneme se porovnávat s ostatními. Pozorujeme, že nezapadáme mezi ostatní a postupně se můžeme začít nenávidět.

Doporučená doba na sociálních sítích jsou 3 hodiny denně, ale odborníci se domnívají, že i 3 hodiny jsou moc. Dle jejich názoru bychom měli na soc. sítích být jenom 30 minut denně. V tomto případě platí čím méně, tím lépe.

- Facebook
- Instagram
- Snapchat
- Twitter
- TikTok
- Discord
- Messenger
- Jiné

Z výsledků dotazníku vyplývá, že nejpoužívanější sítí se stává Instagram. Nabízí nám přidávání fotek, příběhů a dalších mnoho funkcí. Na druhém místě je Tik Tok, který spousta lidí miluje, ale také spousta lidí nenávidí. Na bronzovém místě se umístil Snapchat, který většina z nás používala kvůli filtrům.

SETKALI JSTE SE NĚKDY S KYBERŠIKANOU?

Hádám nebo spíše doufám, že každý z nás ví, co je kyberšikana. Pro ty, kteří nevědí, jedná se o šikanu,

která probíhá pomocí komunikačních technologií.

Příkladem může být zaslání urážlivých či zastrašujících zpráv, pořizování jakýchkoliv záznamů za účelem poškodit vybranou osobu.

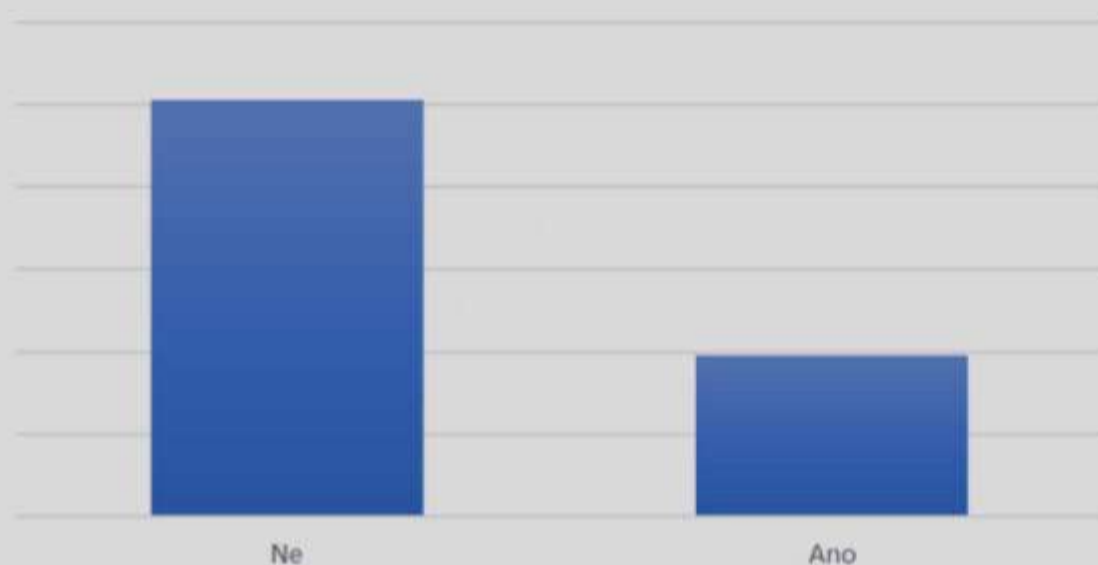
Pokud se

někdo z Vás stal cílem kyberšikany nebo znáte někoho, kdo je obětí kyberšikany, nebojte se kontaktovat svoje rodiče, učitele, kamarády.

Existuje linka bezpečí, na kterou se dá kdykoliv zavolat.

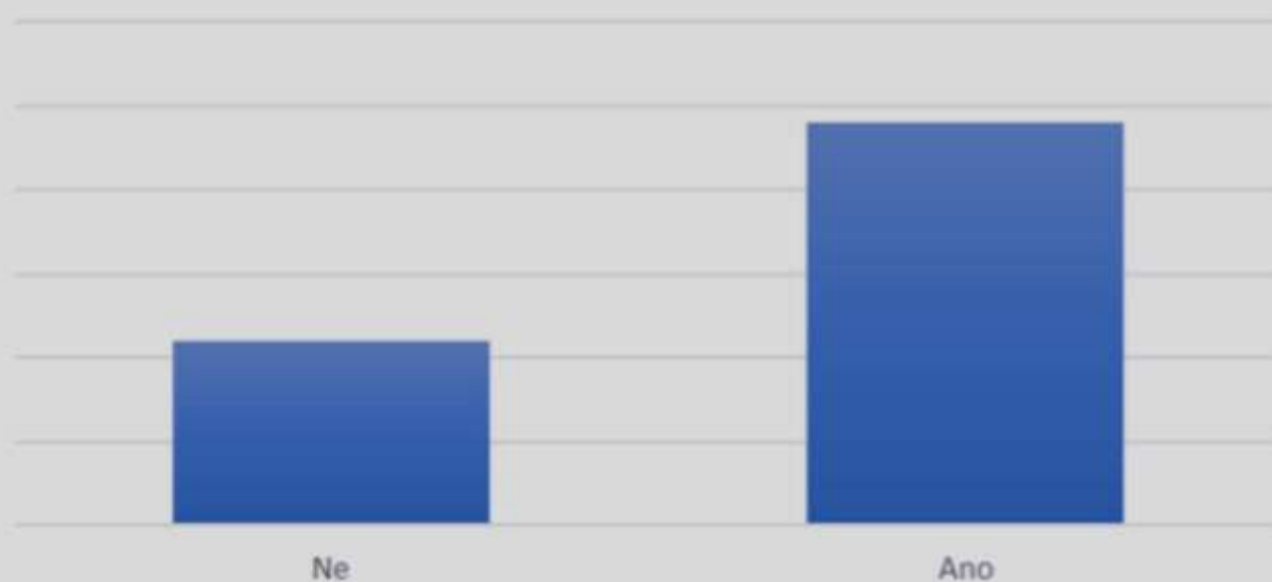
Nebojte se říct si o pomoc.

Setkali jste se někdy s kyberšikanou?

Více než polovina z Vás absolvovala prevenci, což je v dnešní době opravdu důležité. Bohužel mnoho lidí stále neví, o co se jedná, jak s tím pracovat a také, co je a co není kyberšikana. Všechny tyto informace se dají najít na stránkách Policie ČR, viz zde;

Absolvovali jste nějakou prevenci ohledně kyberšikany?

<https://www.policie.cz/clanek/prevence-kybersikana.aspx>.

Tímto bych chtěla poděkovat všem, kteří tento dotazník vyplnili. K sociálním sítím bych ještě chtěla dodat: používejte sociální sítě bezpečně, ověřujte si informace. A ohledně času tráveného na sociálních sítích: všeho moc škodí.

- Marika Hlínová

ZLATÁ PŘILBA

Víte, co je to Zlatá přilba?

Jako rozená Pardubačka jsem byla velice překvapena po provedení

výzkumu v naší škole.

Snad od školky nás totiž učili, že Pardubice jsou známé nejvíce třemi věcmi:

Velkou pardubickou, perníkem a právě zmíněnou ZLATOU PŘILBOU. Ukázalo se ale, že opak je pravdou.

70 % lidí v naší škole mi na otázku „Víte, co je zlatá přilba?“ odpovědělo, že snad

nějaký motocyklový závod, pokračovalo to 28 % lidí, kteří nevěděli ani to, a

dvěma procenty, co akci skutečně znalo - věděli tak,

že se jedná o plochodrážní závod. Ovšem ani jeden z dotazovaných na oněch závodech

Co tedy nebyl.

ta Zlatá přilba města Pardubic vůbec je?

Jedná o motocyklový plochodrážní závod, ovšem často tam najdeme i přehlídku krásných starých strojů nejen se dvěma koly.

Je to taky nejstarší závod na ploché dráze na světě. Poprvé se Zlatá přilba jela v roce 1929. Jejími zakladateli byli Adolf Trnka, Ladislav Polák a František Hladěna, československý motocyklový závodník, který během druhé světové války položil život v odboji. Koná se na plochodrážním stadionu v pardubické městské části Svítkov.

Jezdci jsou nasazeni do 4 vylučovacích skupin po 6 jezdcích. V každé vylučovací skupině se uskuteční 3 jízdy. Jezdci mění v

jednotlivých jízdách podle předem daného klíče startovní pozice. Z každé vylučovací skupiny postupují 3 nejlepší jezdci.

Vítězem 74. Ročníku, jenž se jel 25. září, se stal třiatdvacetiletý Brit Daniel Bewley.

Druhé místo obhájil pardubický miláček a vítěz 69. Zlaté přilby Václav Milík. Třetí skončil Rasmus Jensen z Dánska.

POTRAVINÁŘI **DOBYLI BALT**

O letních prázdninách byl z naší školy vyslán tým elitních zkušených kuchařů a číšníků. Jeho členové měli prokázat své schopnosti jakožto brigádníci v hotelu Butz na Severu Německa u města Scharbeutz.

Během této práce se zdokonalovali jak v oborových, tak jazykových dovednostech a získávali cenné zkušenosti. Ukázali tak, že naše škola není žádná béčková pakárna. Během svého pobytu zde navštívili řadu měst, jako například Lübeck, Hamburk nebo Ratzeburg, kde se jeden z nich dokonce stal rytířem. Měli také čas poznávat místní zvyklosti a krásy měst a přímořské oblasti, ochutnávat místní jídla a nápoje a učit se, jak se v Německu žije. Práce na baru a v kuchyni se jim líbila a myslím si, že si odnesli hodně jak zkušeností a suvenýrů, tak vzpomínek na jedinečnou práci v zahraničí. Děkujeme vedení a lidem hotelu BUTZ za uskutečnění této příležitosti.

TAJUPLNÁ MÍSTA VE ŠKOLE

Náš nový seriál vás postupně zavede na různá tajuplná a běžně nepřístupná místa ve škole.

Vítejte na jednom z našich tajuplných míst na škole, v prvním díle seriálu jsme se s redakcí vydali do staré šicí dílny.

Ta se nachází ve vchodu do nové budovy za kabinetem pana Jeřábka. O této dílně zřejmě nemáte stejně jako my donedávna sebemenší tušení.

Šicí dílna vznikla díky tomu, že v roce 2011 se naše škola spojila se SOŠ a SOU Poděbradská, kde se dříve vyučovaly i oděvní předměty. Tehdy na naši školu přešel z Poděbradské i obor krejčí a s ním též šicí dílna. Tudíž překvapivě na naší škole nebyly obory zaměřené jen na potraviny.

Šicí dílna se už bohužel nevyužívá, jelikož oděvní obory u nás zanikly a paní Studničková, která měla její chod v posledních letech na starost, je od letošního roku v důchodu. Díky této paní ale vznikly vesty, které nosí naše číšnice na škole. To mě upřímně šokovalo víc než samotná šicí dílna jakožto někoho, kdo ty vesty nosil.

Dílna se už využívat nebude a plánuje se, že v ní vzniknou nové kabinety pro učitele kvůli tomu, že žáků na škole stále přibývá a jak už to tak bývá, místa stále ubývá, a to i místa pro učitele...

A co na to říkáte vy? Je škoda rekonstruovat něco tak starého s nádechem historie naší školy? Nebo je konečně čas na změnu? Vaše názory na toto i další nápady pro náš časopis můžete vkládat do schránky (krabice) v prvním patře u schodiště na parapetu.

MÓDNÍ ČETNICTVO

aneb

jaké oháknutí volí žáci naší školy

Tady náš místní zabiják zvolil pohodlný outfit. Kombinace červené s černou je vždycky dobrá, takže tady nemám co vytknout. Diego, prosím tě, nedávej si Pumu a Nike... To nejde dohromady... Kámo, to není styl.
Máš 5/10.

Náš Miša si chce hrát na pana tajemného, tak jsme mu museli zakrýt obličej, naštěstí pro Mišu mu za něj nemůžeme odebrat bodíky. Mikča moc hezká, botky cením, jen doufám, že ve škole nosíš prezůvky. Je fajn, že podporuješ New Yorker, ale měl bys to už utnout a koupit džíny jinde, fešáku!
Celkově 7/10.

Slečna Izabel nám poskytla tento outfit. Nejsem si jistá, zda je to nejlepší volba na zimu (až tě chytnou ledviny, tak si zabřečíš, holka), ale dobře...
Černá a bílá, to je klasička. Dobrá volba VŽDY!!
Jen doba cowgirl už skončila, tak příště zvolme jiné botky...
Verdikt: 5/10.

VYTVOŘILA: KLÁRA ŠVEHLOVÁ

ROZHOVOR S UČITELEM

Pro první číslo letošního školního roku jsme oslovili paní učitelku, která vyučuje tělesnou výchovu. Když ji potkáte na chodbě, všimnete si jejího úsměvu na tváři už z konce chodby. Je také hrdou členkou Červeného kříže. Určitě jste poznali, že se jedná o paní učitelku Janu Dolníčkovou.

Zeptali jsme se jí na pár zajímavých otázek, na které zajímavě odpověděla. Přejeme příjemné čtení.

NA JAKÉ ŠKOLE JSTE STUDOVALA?

Na Pedagogické fakultě v Hradci Králové, obor geografie - tělesná výchova. Později jsem absolvovala různé doškolovací kurzy z psychologie, abych se mohla věnovat více tomu, co mě bavilo, a také samozřejmě všemu, co souviselo s tělesnou výchovou.

UČILA JSTE V MINULOSTI I NA JINÝCH ŠKOLÁCH? JAK DLOUHO JSTE, DOUFEJME PYŠNOU, UČITELKOU NA TÉTO ŠKOLE?

Ano, učila jsem na více školách a na různých stupních. Dnes jsem za to vděčná, i když tenkrát jsem to vnímala jinak a často jsem si pobečela, byla to taková škola života. Po mateřské dovolené jsem opustila stálé místo a začínala od nuly v novém bydlišti. Učitelských míst bylo málo, tak jsem chodila tam, kde bylo třeba... od 1. stupně přes druhý, speciální školu, sportovní školu, školu s alternativním vyučováním, zkusila jsem si i práci vychovatelky. Stálé místo jsem dostala na „zemědělce“ v Chrudimi, zaměření ekologie a životní prostředí. Na vyšší odborné škole jsem přednášela psychologii, komunikativní dovednosti a historii EU.

Na tuto školu jsem přišla v roce 2014 a pozitivně to ovlivnilo můj život, hlavně kolegyně tělocvikárky, které byly a stále jsou úžasné. Nesmím opomenout vedení školy a ostatní kolegy, jsou prostě fajn a cítím se zde dobře.

CHTĚLA JSTE BÝT VŽDY UČITELKOU?

JAKÉ BYLO VAŠE ZAMĚSTNÁNÍ PO VYSTUDOVÁNÍ ŠKOLY?

Ano. Pocházím z učitelské rodiny a vždy mně rodiče šli příkladem a hlavně úžasným přístupem k žákům. V 6. třídě mě našměrovala na obor moje třídní učitelka, tělocvikárka. Hned po škole jsem šla učit... a stále mě to baví.

ASI KAŽDÝ ŽÁK I PEDAGOG NA NAŠÍ ŠKOLE VÍ, ŽE JSTE HRDOU ČLENKOU ČESKÉHO ČERVENÉHO KŘÍŽE. JAK JSTE SE K TOMU DOSTALA? POVÍTE NÁM O TOM NĚCO?

Napadá mě, že Červená mě sluší... hihhi. To byl pokus o vtip? Jsem trochu takový ochránář už od dětství, ráda pomáhám lidem a tady to zuročuji nejvíce. Působím jako lektor první pomoci, zdravotník zotavovacích akcí, zdravotník při koncertech, festivalech, sportovních akcích. Při přírodních katastrofách poskytuji psychosociální podporu, ale poskytuji ji také lidem, kteří se ocitli v těžké situaci. Dnes už si ale pečlivě vybírám, někteří lidé tuto pomoc zneužívali a já nedokázala říct NE.

JAKÉ JSOU VAŠE KONÍČKY NEBO CO DĚLÁTE RÁDA VE SVÉM VOLNÉM ČASE?

Tak nevím, kde začít. Mám ráda aktivní i pasivní sport, ale také lenošení s dobrou knížkou, křížovky. Práci na chalupě, zahradě, procházky se psem. Preferuji cestování po světě. Poznávání cizích zemí, odlišných kultur, oblékání, gastronomie, obdivuji mořskou faunu i floru, ale také povalování a plavání v moři a též saunování.

Mám bych zapomenout na velkého „koně“ a tím je historie a archeologie.

JAKO UČITELKOU TĚLESNÉ VÝCHOVY, MÁTE NĚJAKÝ OBLÍBENÝ SPORT, KTERÝ JSTE DĚLALA NEBO STÁLE DĚLÁTE?

Mám ráda skoro všechny sporty, ale nemuším bojové - třeba box.

Oblíbený je volejbal, který jsem hrávala na vrcholové úrovni a díky kterému jsem začala poznávat různé země, ale v dřívější době to byly spíše sportovní haly a hotely. My holky jsme mívaly jen časově omezené rozchody, abychom si nezvykaly na západní svět a co kdybychom si tam našly partnera?!

Ale stejně nás neuhlídaly.

Po úrazech jsem už spíše teoretik.

CO SI NEJRADĚJI KUPUJETE VE ŠKOLNÍ PRODEJNĚ? MÁTE NĚCO, CO SI RÁDA KOUPITE JAKO VZPOMÍNKU NA DĚTSTVÍ?

Další otázka na tělo? Mám ráda vše od cukrářů i pekářů a začíná to být na mně vidět. Kdo by ale odolal? Už při vstupu do školy dostává můj čichový orgán zabrat. Vybírají různé ovocné řezy, košíčky, svatební koláčky... Vynikající je maková bábovka, kterou obdivuje nejen rodina, ale také přátelé. No a chléb, ten je vynikající, ať už je to jakýkoliv druh.

ADÉLA KRÁLOVÁ

JAKÝ MÁTE NÁZOR NA ZAČÁTEK ŠKOLNÍHO ROKU?

Marek Samek, 3.C

„Budu stručný: Jde to.“

Láďa Janásek, P2. C

„Všechno je velmi chaotické a ve všem je zmatek, hlavně kvůli novým učitelům, které jsme minulý školní rok neměli. Ale na druhou stranu jsem spokojený. Například jsem rád za hodiny volitelné němčiny od sedmi hodin, protože je to lepší než zůstat ve škole do čtyř odpoledne.“

Zdeněk Zitko, ředitel školy

„Mám radost z úspěšného zahájení nového školního roku, které proběhlo bez problémů. Naopak mám strach z energetické krize, která se týká nás všech. I když zatím asi není proč, do konce roku máme vytápění zajištěné a dál nebudeme podnikat nic na úkor zdraví studentů, třebaže stát nabádá k šetření. S financemi nám částečně pomáhá výdělek ze školních pekáren.“

Pavlína Tvrzická, P1. A

„Mám menší problém se vstáváním a dojížděním, jako většina studentů, ale jsem spokojená s učiteli, jsou hodní a velmi příjemní. A taky máme fajn učitele na češtinu.“

PTAL SE: PATRIK VLK, FOTILA: BARBORA ŠTĚPÁNKOVÁ

Je dobré mít kámoše, se kterým můžeš počítat...

**VTIP ČÍSLA, NAKRESLIL:
ONDŘEJ HÁLA**

ROZHOVOR SE ŽÁKEM

Po říjnové číslo našeho časopisu vyzpovídal redaktor Patrik Vlk svoji spolužačku ze třídy Pl. A. Pavlínu Tvrzickou, která studuje stejně jako Patrik obor analýza potravin se zaměřením hodnocení kvality.

Takže Pájo, první taková klasická otázka, proč sis vybrala tuto školu?

- Původně jsem chtěla jít na nějakou nástavbu, ale je to až moc rychlé a nestihla bych se naučit za dva roky k maturitě, tak jsem radši zvolila maturitní obor, na kterém je na to času dost.

Ty už máš jednu střední školu vystudovanou, prozrad' nám, prosím, jaká to byla?

- Škola kterou jsem studovala, je v Chrudimi. Abych byla přesnější, tak to byla SOŠ a SOU obchodu a služeb, obor cukrář.

A jak jsi se vůbec dozvěděla o této škole?

- Ve třetáku jsem byla na cukrářské soutěži a jedna ze škol, které se jí účastnily, byla právě SPŠPaS.

Když mluvíš o té soutěži, jak jsi dopadla? A co to vůbec bylo za soutěž?

- První soutěž byla na téma dorty a tu jsem vyhrála a druhá soutěž byla také na téma dorty, ta už se mi tolik nepovedla, ale i tak jsem byla na stupni vítězů se třetím místem. A v obou soutěžích jsem Potravinu porazila.

Gratuluji ke skvělým výsledkům, ale ještě bych se chtěl zeptat, jak jsi za to byla oceněna od své bývalé střední školy? Dostala jsem cenu žákyně Chrudimi.

Asi jako poslední otázka, Pájo, jelikož jsi plnoletá, tak už určitě máš nějakou brigádu, že? Jojo, mám. Dělam v restauraci v Heřmanově Městci, ale nebudu říkat, kde přesně.

To bude vše, děkuji za tvůj čas. Není zač, rádo se stalo.

*Ptal se: Patrik Vlk
Foto: Barbora Štěpánková*

VIDEO GAMES

We have certainly all played some video game on a computer, mobile phone or console. The world of video games opens up new possibilities for us to visit new worlds that we do not know or to look into the distant

future. From playing on a keyboard or controller, we have already gotten

to the point where we can feel video games on our own skin thanks to virtual reality, almost like in the movie Ready Player One. In the future, virtual reality will surely improve even more.

When you think about the potential positive effects of video games, you may immediately think of research that has focused on games and learning (the idea that video games can teach us a range of knowledge and skills). However, the positive effects of video games can - and do - go much further. In recent years, researchers have found evidence to suggest that video games can not only be a learning tool, but also have a positive effect on us physically, socially and psychologically.

The social benefits of playing video games, both offline and online, have been greatly underestimated in the media. Rather than video games creating a generation of addicted and antisocial youth (as the stereotype would suggest), research suggests that the highly social nature of video games helps build and maintain friendships.

So what does it all mean? It means that video games won't ruin our lives or our children's lives. In fact, when you look at the wealth of research, a more reasonable conclusion would be that video games are just another source of entertainment. They are an activity that can be shared with friends and family members.

Anežka Kazilová

SVRŽENÝ HRDINA - 5. ČÁST

„Králi.“ vpadl muž do trůnního sálu, načež se na něj otočily čtyři hlavy, z nichž jedna měla na hlavě královskou korunu. „Co je tak důležitého, Guntertrude, že narušuješ naše zasedání?“ Shodou okolností vzhledli všichni čtyři od stolu, jenž byl plný karet a měšců s penězi, ale tak určitě jen vymýšleli válečnou strategii...

„Chtěl jste, abych hlásil vše podezřelé! A na jihu v novém městě, co ještě stále není pojmenované vaší výsostí, se stal zázrak! Za sedm dní znovu vyrostl les, který pokáceli!“ Král lehce zvedl obočí.

„Řekl jsem vše podezřelé v království -“ „Celá zem je vaše království, králi!“ pronesl hrdě, aniž by věděl, že právě jednomu muži vyskočila žilka na čele. „Les za den... To ale zní velice zajímavě.“ zazněl tichem hlas dalšího ze čtyř u stolu navléknutého v podivném oblečení.

„Navíc mám zkušenosti, že tam, kde se dějí podivné věci, je vždy něco zajímavého k vidění.“ usmál se jak šelma nad úlovkem. „Jo třeba je k vidění les, co vyrostl za týden.“ vložil se do toho černovlásek, po čemž podivínovi spadl úsměv. „Takhle jsem to nemyslel!!!“

...

„Tak už mi řekni, jak si to udělaal, já jsem mrtvý, nikomu to říct nemůžu, aaaa...“

ty o mně víš taky vše!“ Cvrknul si do špičatých uší a přeštl rohy rostoucí z vlasů.

„Jsi mrtvý... Tak na co ti to bude?“ odpověděl mu už otrávený brunet, cestující do dalšího města s hlučným duchem za sebou. „To nevíš... Duchové milují klepy!!“

rozzářil se, až to bodlo Keira do očí.

Ten si nakonec povzdechl a zastavil. „Jak myslíš, ale mimo potřebu to udělám jen jednou, jasný?“ „Jasný!“ Lehl si ve vzduchu na břicho a podepřel bradu rukama.

čekaje, co se stane.

Brunet se zamyslel, ale nakonec se jeho vlasy začaly měnit a nabírat nebeskou barvu, uši prodlužovat, výška zmenšovat a oblečení i postava se začala měnit podle ducha před ním. Oči se změnily v krvavě rudé a rohy nabraly svou výšku. Nakonec naproti sobě stáli dva Aerovenové, akorát jeden v živém falešném vydání. Duch fascinovaně přistál na zemi a prohlížel si Keira ze všech stran; ani malá známka, že

by kdy dřív vypadal jinak. „Umím měnit vzhled i s oblečením a napodobit hlas, ovšem nedokážu pochytit chování, vzpomínky a taky to nevydrží věčně, to záleží na tréninku a já tyhle schopnosti moc nevyužívám.“ Začal nabírat původní podobu a postupně se vrátil k tomu, jak vypadal před proměnou.

„Takže máš mizernou výdrž - to bych holkám neřikal... ale poprvé jsi vypadal k světu... Toho vzhledu bych se držel!“ Na to mu přistála ruka do citlivého místa na krku, po čemž se modrovlásek zhroutil na zem jako hrouda jílů. „Au -“ Keir si oprášil ruce a pokračoval dál po cestě.

Duch se za ním plazil jako polomrtvá ještěrka a přemýšlel, s kým se to vlastně přátelí. Věděl, že toho o něm moc neví, potkal ho náhodou a samo o sobě ho překvapilo, že ho vidí, může na něj sáhnout, dá se říct, že ho bere jako živého, i když si moc dobře uvědomuje, že je mrtvý... Nikdy se na nic neptal, protože ho to upřímně nezajímalo, ale ví toho hodně o divných věcech, je to nějaký hejhula? Mluvil tak zkušeně s touto věcí v jezeru, umí měnit podobu, má černé hnušy na ruce a do toho stále tvrdí, že je obyčejný člověk... Navíc ani nezmiňuje to, že jeho reakce na jeho dokonalost bylo „AAA! Tento druh jsem ještě neviděl.“

„Ani mi to nevysvětliš?“ ozval se už vedle něj opět ve vzduchu, ale stále s bolavým krkem.

„Vysvětlil jsem ti to.“ „Jako vážné?“ „Vážně.“ „Proměnil seš ve mě, to je divný, víš? To lidé neumí - ani dýchat pod vodou.“ „Já to umím.“ „No právě?!“ Na chvíli zavládlo ticho. „Je to schopnost, kterou mi někdo dal, než zemřel.“ Duch se už radši neptal - věděl, že tohle není ani v jeho kompetenci, i když ho to vážně zajímalo. „Dobře, a kdy mi dáš napít z toho sudu?“ „Až zastavíme, víš že když se napiješ, jsi jak hrouda, ani létat pak neumíš!“ „To vůbec není pravda...“ „Ani duchové by neměli lhát.“ „Jen jsem moc unavený, abych létal.“ „Jasně...“ zašklebí se s pohledem na ducha a raději se zpět otočí k cestě.

Duch se za ním plazil jako polomrtvá ještěrka a přemýšlel, s kým se to vlastně přáteli. Věděl, že toho o něm moc neví, potkal ho náhodou a samo o sobě ho překvapilo, že ho vidí, může na něj sáhnout, dá se říct, že ho bere jako živého, i když si moc dobře uvědomuje, že je mrtvý... Nikdy se na nic neptal, protože ho to upřímně nezajímalo, ale ví toho hodně o divných věcech, je to nějaký hejhula? Mluvil tak zkušeně s tou věcí v jezeru, umí měnit podobu, má černé hnuhy na ruce a do toho stále tvrdí, že je obyčejný člověk... Navíc ani nezmiňuje to, že jeho reakce na jeho dokonalost bylo „AAA! Tento druh jsem ještě neviděl.“

„Ani mi to nevysvětlíš?“ ozval se už vedle něj opět ve vzduchu, ale stále s bolavým krkem.

„Vysvětlil jsem ti to.“ „Jako vážně?“ „Vážně.“ „Proměnil se ve mě, to je divný, víš? To lidi neumí - ani dýchat pod vodou.“ „Já to umím.“ „No právě?!“ Na chvíli zavládlo ticho. „Je to schopnost, kterou mi někdo dal, než zemřel.“ Duch se už radši neptal - věděl, že tohle není ani v jeho kompetenci, i když ho to vážně zajímalo. „Dobře, a kdy mi dáš napít z toho sudu?“ „Až zastavíme, víš že když se napiješ, jsi jak hrouda, ani létat pak neumíš!“ „To vůbec není pravda...“ „Ani duchové by neměli lhát.“ „Jen jsem moc unavený, abych létal.“ „Jasně...“

zašklebí se s pohledem na ducha a raději se zpět otočí k cestě.

„A když jsme u lhaní, ani krást by se nemělo.“ Keir se lehce napnul a znovu se na modrovlásku otočil s přimhouřenýma očima. „Ty jsi vážně otravný úchylák!“

„Koukat, jak někdo krade, není úchylný?!“ „Lhaním si na jídlo nevyděláš!“

„Vyděláš!“ „Jo? Tak mi to ukaž!“ Na chvíli zavládlo ticho, než se začal brunet z celých plic smát, zatímco na něj Aaron zamračeně koukal. „Přestaň si dělat srandu z toho, že jsem mrtvý!“ Na to se Keir rozešel, ačkoliv za smích mu to dělalo mírné potíže. „Máš příšerný smysl pro humor.“ mračil se stále modrovlásek v tureckém sedu levitující nad ním.

Brunet se uchechtl a zastavil na plácku už s vypálenou dírou po ohništi. „Sud je tvůj, ale nech mi něco.“ „Jasně, jasně.“ Čapnul sud a už se do něj násilím dobýval, zatímco druhý sbíral klacky na oheň. Když se sud konečně otevřel, nedočkavý duch do nápoje smrdícího silným alkoholem ponořil celou hlavu a hltavě pil. Když rozdělali společně oheň a dali nad něj další veverka, co Keir ulovil, pustili se do pití společně. Další věc, která nikdy duchovi nešla do hlavy, byla jeho výdrž, co se pítí týče: jak nevypil aspoň půlku sudu, vůbec na něj neměl alkohol účinek.

Nakonec v noci, když už slunce dávno zapadlo a kousek opodál se válela další obraná mrtvolka veverka, se lesem rozeznival zpěv chlapců.

Ani jeden si to nemohl uvědomit, ale lesem místo jednoho hlasu jako vždy zněly oba dva a ve skutečnosti to neznělo ani tak špatně. Navíc modrovláský chlapec se konečně od své smrti cítil šťastně a živě, i když věděl, že už živý nikdy nebude.

Nevadilo mu to, protože s brunetem si tak připadal a mohl s ním být navždy.

A tím ho i navždy chránit, v čemž už jednou žalostně selhal.

Pokračování příště.

Píše: Morgana

Kreslí: Sabina Ilčenko

VÝZVA

HLEDÁME DALŠÍ PŘISPÍVAJÍCÍ! KDO BY SE CHTĚL
K NÁM PŘIDAT, NECHŤ NAPÍŠE NA E-MAIL!

CASOPIS@SPSPAS.CZ

PÍŠEŠ? MALUJEŠ, KRESLÍŠ, FOTÍŠ, TVOŘÍŠ
KOMIKSY? NEVÁHEJ A PŘIDEJ SE K NÁM!

NAPSAL(A) JSI NĚCO ZAJÍMAVÉHO,
NAKRESLIL(A) JSI OBRÁZEK A CHCEŠ SE O NĚJ
PODĚLIT S OSTATNÍMI? RÁDI TO ZVEŘEJNÍME.
STAČÍ SE NÁM OZVAT.

2. ročník, 1. číslo; vyšlo 4. 11. 2022

Redakční kruh:

Johana Novotková - šéfredaktorka

Nikola Junková - šéfredaktorka

Ladislav Janásek a Natálie Dvořáková - grafici

Marika Hlínová - fotoreportérka

Barbora Štěpánková - fotoreportérka

Patrik Vlk - redaktor

Anežka Kazilová - vedoucí anglické rubriky

Adéla Králová - redaktorka

Klára Švehlová - módní redaktorka

Ondřej Hála - ilustrátor

Jaroslav Praisler - editor